

สรุปแนวทางการปฏิบัติราชการที่ได้จากคดีปกครอง
เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลและการดำเนินการทางวินัย
ตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการพลเรือน

สำหรับเผยแพร่ไปยังสำนักงาน ก.พ.

สำนักงานศาลปกครอง

สรุปแนวทางการปฏิบัติราชการ
ที่ได้จากคดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล
และการดำเนินการทางวินัย
ตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการพลเรือน
สำหรับเผยแพร่ไปยังสำนักงาน ก.พ.

สำนักงานศาลปกครอง

สารบัญ

	หน้า
บทนำ	๕
สรุปแนวทางการปฏิบัติราชการที่ได้จากคดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลและการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการพลเรือน	๗
๑. คดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลภาครัฐ	๗
๑.๑ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการบรรจุ และการแต่งตั้ง	๗
➢ กรณีการยกเลิกประกาศผลการคัดเลือกเนื่องจากขาดคุณสมบัติ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๐/๒๕๕๗)	๗
๑.๒ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการย้าย	๘
➢ กรณีการส่งย้ายข้าราชการตามที่อยู่บังคับบัญชาเห็นสมควร (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๑๒/๒๕๕๘)	๘
๑.๓ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการมอบหมายงานให้ผู้ใต้บังคับบัญชา	๙
➢ กรณีการมอบหมายงานให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติเพิ่มเติม (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖/๒๕๕๐)	๙
๑.๔ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้งกลับเข้ารับราชการ	๑๐
➢ กรณีการพิจารณาคำขอกลับเข้ารับราชการ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๖/๒๕๖๐)	๑๐
๑.๕ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลอื่น ๆ	๑๒
➢ กรณีการออกกฎหมายลำดับรองของหน่วยงานของรัฐ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๖๕/๒๕๖๒)	๑๒
๒. คดีปกครองเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย	๑๕
๒.๑ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง	
๑) กรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยขัดกับหลักความเป็นกลาง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๘๗/๒๕๕๖)	๑๕
๒) กรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยนำกฎหมายอื่นมาใช้บังคับโดยอนุโลม (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๘/๒๕๕๗)	๑๗

๒.๒ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการรับฟังคู่กรณี	๑๙
➢ กรณีดำเนินการรับฟังคู่กรณีเพิ่มเติมในภายหลังให้สมบูรณ์ ก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๘/๒๕๕๐)	๑๙
๒.๓ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการพิจารณาฐานความผิดวินัย	๒๑
➢ กรณีการพิจารณาพฤติการณ์ของข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๖๔/๒๕๕๐)	๒๑
คณะผู้จัดทำ	๒๕

บทนำ

สำนักงานศาลปกครองมีอำนาจหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การวิเคราะห์เหตุแห่งการฟ้องคดีเพื่อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงวิธีปฏิบัติราชการต่อหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องดังที่ปรากฏตามมาตรา ๗๗ (๕) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งที่ผ่านมาสำนักงานศาลปกครองได้จัดทำเอกสารเผยแพร่ให้กับหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐสำหรับใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการเป็นประจำทุกปี โดยเป็นการสกัดหลักกฎหมายที่ได้จากคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดซึ่งเป็นการวางบรรทัดฐานในการปฏิบัติราชการ ทั้งในแง่ข้อควรปฏิบัติและในแง่ที่เป็นข้อห้ามปฏิบัติ ซึ่งยังประโยชน์โดยรวมต่อประชาชนและต่อการบริหารราชการแผ่นดิน โดยได้ดำเนินการมาตั้งแต่ในช่วงต้นที่ศาลปกครองเปิดทำการจวบจนกระทั่งในปัจจุบัน และโดยที่สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (สำนักงาน ก.พ.) เป็นองค์กรกลางด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลในราชการพลเรือน ทำหน้าที่ส่งเสริมการพัฒนาข้าราชการและบุคลากรภาครัฐให้มีคุณภาพชีวิตและการทำงานที่ดี รวมถึงพัฒนาระบบการบริหารกำลังคนในราชการให้เป็นกลไกการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ผดุงไว้ซึ่งระบบคุณธรรมในราชการพลเรือน ดังนั้น จึงมีความจำเป็นของศาลปกครองสูงสุดที่มีประเด็นเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของสำนักงาน ก.พ. เป็นจำนวนมาก

สำนักงานศาลปกครองเห็นว่า เอกสารสรุปแนวทางการปฏิบัติราชการที่ได้จากคำพิพากษาของศาลปกครองข้างต้นมีตัวอย่างคดีที่เป็นการวางบรรทัดฐานซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ราชการของสำนักงาน ก.พ. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คดีพิพาทเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลภาครัฐ และคดีพิพาทเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย จึงได้คัดเลือกมารวบรวมจัดทำเป็นเอกสาร “สรุปแนวทางการปฏิบัติราชการที่ได้จากคดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลและการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการพลเรือน” สำหรับเผยแพร่ไปยังสำนักงาน ก.พ. ขึ้น ซึ่งเป็นการประมวลและคัดเลือกสรุปแนวทางการปฏิบัติราชการในคดีพิพาทดังที่กล่าวมาที่เคยมีการจัดทำและเผยแพร่แล้วในโอกาสต่าง ๆ นำมาเรียบเรียงและจำแนกเป็นแนวทางการปฏิบัติราชการที่ปรากฏในขั้นตอนของการบริหารงานบุคคลภาครัฐ รวมถึงกระบวนการดำเนินการทางวินัย เพื่อเป็นส่วนช่วยให้การปฏิบัติหน้าที่ราชการของสำนักงาน ก.พ. เป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย ส่งผลให้การบริหารราชการแผ่นดินมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

สรุปแนวทางการปฏิบัติราชการที่ได้จากคดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล และการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการพลเรือน

๑. คดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลภาครัฐ

๑.๑ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการบรรจุ และการแต่งตั้ง

➤ กรณีการยกเลิกประกาศผลการคัดเลือกเนื่องจากขาดคุณสมบัติ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๐/๒๕๕๗)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง : พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ (มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐)

ในกรณีที่หน่วยงานทางปกครองตรวจพบในภายหลังว่าผู้ได้รับการคัดเลือกเข้ารับราชการเป็นผู้ขาดคุณสมบัติข้อใดข้อหนึ่งตามที่กำหนดในประกาศรับสมัคร หน่วยงานทางปกครองย่อมมีอำนาจที่จะยกเลิกประกาศผลการคัดเลือกสำหรับผู้ได้รับการคัดเลือกซึ่งขาดคุณสมบัตินั้นได้ และการที่ผู้ได้รับการคัดเลือกแก้ไขคุณสมบัติให้ครบถ้วนในภายหลังเมื่อพ้นกำหนดเวลารับสมัครแล้ว ไม่มีผลทำให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนย้อนหลังไปแต่อย่างใด

ผู้อำนวยการโรงพยาบาล (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้มีประกาศรับสมัครบุคคลเพื่อคัดเลือกเป็นลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งคนงาน ปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานขับรถของโรงพยาบาล โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครไว้ในประกาศดังกล่าว ข้อ ๑.๔ ว่า ต้องได้รับใบอนุญาตขับรถตามกฎหมายมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบสมัครในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันสุดท้าย โดยแนบเอกสารใบอนุญาตขับรถส่วนบุคคลซึ่งสิ้นอายุแล้วในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แต่เจ้าหน้าที่ที่ได้รับสมัครผู้ฟ้องคดีไว้ ผลการคัดเลือกปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับการคัดเลือก แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้ประกาศยกเลิกผลการคัดเลือกดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่าผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติ ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดียืนยันตามประกาศเดิม ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งยกเลิกประกาศผลการคัดเลือกและให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกตามเดิม ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ใบอนุญาตขับรถของผู้ฟ้องคดีสิ้นอายุแล้วขณะยื่นใบสมัคร มีผลเท่ากับผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ขับรถตามกฎหมาย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นเพียงผู้เคยได้รับใบอนุญาตให้ขับรถส่วนบุคคลมาแล้วเท่านั้น จึงย่อมไม่แตกต่างไปจากบุคคลทั่วไปที่ไม่มีใบอนุญาตให้ขับรถแต่อย่างใด และหากผู้ถูกฟ้องคดีประสงค์ที่จะให้บุคคลทั่วไปสมัครได้ โดยให้ขอใบอนุญาตขับรถในภายหลัง ก็ไม่จำเป็นต้องประกาศกำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครเข้ารับราชการคัดเลือกต้องได้รับใบอนุญาตขับรถมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี ด้วยเหตุนี้ ผู้ฟ้องคดีจึงขาดคุณสมบัติที่จะสมัครเข้ารับราชการคัดเลือกเป็นลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งคนงาน ปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานขับรถตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดี และการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับใบอนุญาตให้ขับรถส่วนบุคคล

โดยถูกต้องภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีสมัครแล้ว ย่อมไม่ทำให้คุณสมบัติในการสมัครเข้ารับการคัดเลือก มีผลสมบูรณ์ย้อนหลังแต่อย่างใด ประกาศให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกจึงเป็นไปด้วยความผิดพลาด อันเนื่องจากการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้สมัครซึ่งมีเหตุมาจากผู้ฟ้องคดีได้ให้ข้อมูลไม่ถูกต้อง ครบถ้วนในสาระสำคัญ กรณีจึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องรับผู้ฟ้องคดีให้เข้าทำงาน และผู้ถูกฟ้องคดี มีอำนาจที่จะเพิกถอนประกาศดังกล่าวซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองได้ตามมาตรา ๔๙^๑ และมาตรา ๕๐^๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

๑.๒ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการย้าย

➢ กรณีการสั่งย้ายข้าราชการตามที่อยู่บังคับบัญชาเห็นสมควร (คำพิพากษาศาลปกครอง สูงสุดที่ อ.๑๑๒/๒๕๔๘)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง :-

แม้ว่าการสั่งย้ายข้าราชการเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้บังคับบัญชาในการ คัดสรรหรือจัดบุคลากรเพื่อปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ได้ตามที่เห็นสมควร แต่การใช้อำนาจ ดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงเหตุผลความจำเป็น ความเหมาะสม และประโยชน์ของหน่วยงาน เป็นสำคัญ และจะต้องไม่กระทำโดยมีอคติหรือเจตนาถ่วงถ่วงคำสั่งข้าราชการผู้ถูกย้ายให้ได้รับความเสียหาย จึงจะถือได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย

อธิบดีกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) มีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ ราชทัณฑ์ ๓ เรือนจำกลางชลบุรี ไปรักษาการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ๓ เรือนจำกลาง นครราชสีมา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการโยกย้ายที่รวดเร็วและผิดธรรมเนียม เนื่องจากไม่โยกย้าย ตามฤดูกาลและทำให้ได้รับความเดือดร้อน จึงฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ศาลปกครอง สูงสุดวินิจฉัยว่า ก่อนผู้ถูกฟ้องคดีจะมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปรักษาการในตำแหน่งในคดีพิพาทเรื่องนี้ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางชลบุรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอให้ย้ายผู้ฟ้องคดี ไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำอื่น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา

^{๑-๒} พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

มาตรา ๔๙ เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ที่อาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองได้ตามหลักเกณฑ์ ในมาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๓ ไม่ว่าจะพ้นขั้นตอนการกำหนดให้อุทธรณ์หรือให้โต้แย้งตามกฎหมายนี้ หรือกฎหมายอื่นมาแล้วหรือไม่

การเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่มีลักษณะเป็นการให้ประโยชน์ต้องกระทำภายในเก้าสิบวันนับแต่ได้รู้ ถึงเหตุที่จะให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองนั้น เว้นแต่คำสั่งทางปกครองจะได้ทำขึ้นเพราะการแสดงความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งหรือการข่มขู่หรือการชักจูงใจโดยการให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ที่มีชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๕๐ คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอาจถูกเพิกถอนทั้งหมดหรือบางส่วนโดยจะให้มีผลย้อนหลังหรือไม่ย้อนหลังหรือมีผลในอนาคตไปถึงขณะใดขณะหนึ่งตามที่กำหนดได้ แต่ถ้าคำสั่งนั้นเป็นคำสั่ง ซึ่งเป็นการให้ประโยชน์แก่ผู้รับ การเพิกถอนต้องเป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๒

ผู้ถูกฟ้องคดีได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการบรรจุและแต่งตั้งระดับ ๖ ลงมาของกรมราชทัณฑ์ ซึ่งเป็นคณะกรรมการที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของกรมราชทัณฑ์โดยตรงพิจารณาแล้ว เห็นว่าสมควรให้ผู้ฟ้องคดีไปรักษาการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ๓ เรือนจำกลางนครราชสีมา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่เรือนจำกลางชลบุรีเสนอให้ย้ายผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นไปเพื่อความเหมาะสม ขจัดปัญหาอุปสรรคต่อการบริหารงานบุคคลของเรือนจำ และเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น จึงมีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางนครราชสีมาตามความเห็นของคณะกรรมการบรรจุและแต่งตั้งฯ จึงเห็นได้ว่า การสั่งย้ายดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาอย่างรอบด้าน โดยคำนึงถึงข้อเท็จจริงเหตุผลความจำเป็น ตลอดจนความเหมาะสมและประโยชน์ของหน่วยงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีอาจไม่พอใจที่ไม่ได้รับความสะดวกจากการถูกย้าย แต่การย้ายเป็นการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งให้ย้ายผู้ใต้บังคับบัญชาได้ตามที่เห็นสมควร เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีโดยมีอคติหรือมีเจตนากลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีให้ได้รับความเสียหาย จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว

๑.๓ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการมอบหมายงานให้ผู้ใต้บังคับบัญชา

➢ กรณีการมอบหมายงานให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติเพิ่มเติม (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖/๒๕๕๐)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง : -

ผู้บังคับบัญชาย่อมมีอำนาจที่จะพิจารณามอบหมายงานให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติได้ เมื่องานที่มอบหมายนั้นเป็นงานที่ตรงกับตำแหน่งหน้าที่ของผู้ใต้บังคับบัญชา และอยู่ในช่วงเวลาราชการปกติ แม้ว่าจะเป็นการมอบหมายงานเพิ่มเติมจากที่ปฏิบัติอยู่เดิมก็ตาม

ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งพยาบาลในมหาวิทยาลัยของรัฐยื่นฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยส่งเสริมสุขภาพ แต่ต่อมาผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยบริการรักษาพยาบาลเพิ่มขึ้นจากเดิม ทั้งที่เจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ทำงานน้อยลง ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่า การมอบหมายงานดังกล่าวเป็นการกลั่นแกล้งตนให้ต้องทำงานหนักขึ้น ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า โดยฐานะของผู้บังคับบัญชาย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการมอบหมายงานเพิ่มเติมให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาได้ หากงานที่มอบหมายให้ปฏิบัติดังกล่าวเป็นงานที่ตรงตามสายงานและเป็นการปฏิบัติงานในเวลาราชการ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีมาช่วยจ่ายยาในหน่วยบริการรักษาพยาบาล โดยงานดังกล่าวเป็นงานที่ตรงกับตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งพยาบาล และเป็นการมอบหมายให้ปฏิบัติงานในเวลาราชการ ดังนั้น การมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานเพิ่มเติมดังกล่าว แม้จะทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้น ย่อมเป็นการมอบหมายหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย

๑.๔ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้งกลับเข้ารับราชการ

➢ กรณีการพิจารณาคำขอลกลับเข้ารับราชการ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๒๖/๒๕๖๐)

- กฎหมายที่เกี่ยวข้อง : ๑. พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ (มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง)
๒. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๑๘ (๒))
๓. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง (๓))
๔. กฎ ก.พ.อ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการกลับเข้ารับราชการ การนับวันรับราชการ และเงินเดือนที่จะได้รับของผู้ขอกลับเข้ารับราชการ เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓ (ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง)

เมื่อผู้ยื่นคำร้องแสดงความประสงค์ที่จะขอบรรจุกลับเข้ารับราชการ หน่วยงานของรัฐที่รับคำขอย่อมไม่สามารถอ้างเหตุที่ยังไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอกลับเข้ารับราชการมาเป็นเหตุปฏิเสธไม่รับคำขอได้ การที่หน่วยงานของรัฐกลับสมัครคัดเลือกข้าราชการเพื่อรับโอนมาดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาขณะที่ผู้ยื่นคำขอแสดงความประสงค์ที่จะขอกลับเข้ารับราชการ ทั้ง ๆ ที่มีความต้องการอัตรากำลังในตำแหน่งเดิมของผู้ยื่นคำขอ และการบรรจุผู้ยื่นคำขอลกลับเข้ารับราชการก็ไม่ได้ขัดต่อนโยบายกำลังคนภาครัฐ และเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานของรัฐ คำสั่งที่ปฏิเสธไม่รับผู้ยื่นคำขอลกลับเข้ารับราชการจึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้ผู้ยื่นคำขอดังกล่าวได้รับความเสียหายอันเป็นการกระทำละเมิด หน่วยงานของรัฐจึงต้องรับผิดชอบผู้ยื่นคำขอซึ่งเป็นผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งอาจารย์ ๓ ระดับ ๘ สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่ง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการเพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และได้รับอนุมัติตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๔ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการเลือกตั้ง จึงยื่นความประสงค์ขอลกลับเข้ารับราชการตามแบบขอบรรจุกลับเข้ารับราชการกรณีผู้ที่ออกจากราชการไปที่มีใช้เป็นการออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอธิการบดีฯ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) พิจารณาแล้วแจ้งผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ว่า ได้หารือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแล้วเห็นว่าไม่สามารถรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่สามารถรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษานั้นชอบแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์

ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัยให้รับโอนข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษาตำแหน่งอาจารย์ ๓ ระดับ ๘ แทนตำแหน่งของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
เป็นการกระทำไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่แจ้งว่าไม่สามารถบรรจุผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้า
รับราชการในตำแหน่งเดิมและอัตราเงินเดือนเดิม และให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี
ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มิได้กำหนดไว้โดยเฉพาะเกี่ยวกับกรณีข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษาได้ลาออกจากราชการเพื่อไปสมัครรับเลือกตั้ง แต่ไม่ได้รับเลือกตั้งและขอกลับ
เข้ารับราชการ แต่การขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีย่อมถือได้ว่าเป็นกรณีการลาออก
จากราชการไปด้วยเหตุใด ๆ อันมิใช่เป็นกรณีออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ
ตามมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง (๓)^๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งในการพิจารณาการกลับเข้า
รับราชการในกรณีนี้ย่อมเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) กำหนด ซึ่งข้อ ๕ วรรคหนึ่ง^๔ กำหนดให้ยื่นคำร้องตามหลักเกณฑ์
วิธีการ และเงื่อนไขที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือขอบรรจุกลับ
เข้ารับราชการกรณีดังกล่าว จึงเป็นหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัยราชภัฏที่พิพาทในการกำหนดหลักเกณฑ์
วิธีการ และเงื่อนไขในการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๘ (๒)^๕ แห่งพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่สามารถอ้างเหตุที่ยังไม่มีการกำหนด

^๓ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๓๔ ผู้ซึ่งเคยเป็นข้าราชการอาจขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
ได้ในกรณีดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๓) ลาออกจากราชการไปด้วยเหตุใด ๆ อันมิใช่เป็นกรณีออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่
ราชการ

๑.ล๑

๑.ล๑

^๔ กฎ ก.พ.อ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการกลับเข้ารับราชการ การนับวันรับราชการ
และเงินเดือนที่จะได้รับของผู้ขอกลับเข้ารับราชการ เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๕ ข้าราชการซึ่งลาออกจากราชการไปด้วยเหตุใด ๆ อันมิใช่เป็นกรณีออกจากราชการตามข้อ ๓
และข้อ ๔ หากประสงค์จะขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้ยื่นคำร้อง
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด

^๕ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๑๘ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และโดยเฉพาะ
ให้มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๒) ออกกฎ ระเบียบ ประกาศและข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และอาจมอบให้ส่วนราชการใด
ในมหาวิทยาลัยเป็นผู้ออกกฎ ระเบียบ ประกาศและข้อบังคับสำหรับส่วนราชการหรือหน่วยงานนั้นเป็นเรื่อง ๆ ก็ได้

๑.ล๑

๑.ล๑

หลักเกณฑ์ มาเป็นเหตุปฏิเสธการรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ประกาศรับสมัครคัดเลือกข้าราชการเพื่อรับโอนให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ประเภทวิชาการ ตำแหน่งอาจารย์ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จนได้บรรจุและแต่งตั้งผู้มาสมัครคัดเลือก จึงถือได้ว่าในขณะที่ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือขอกลับเข้ารับราชการเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความต้องการอัตรากำลังในตำแหน่งเดิมของผู้ฟ้องคดี และเป็นกรณีที่ไม่ขัดต่อนโยบายกำลังคนภาครัฐ การบรรจุผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการจึงเป็นประโยชน์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นว่าผู้ฟ้องคดีควรมีสืบทอดกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิเสธไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ จึงเป็นการกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ จึงต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กระทำการในการปฏิบัติหน้าที่ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง^๖ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการกลับเข้ารับราชการ ซึ่งรวมถึงระยะเวลาในการพิจารณาผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการด้วย ดังนั้น จึงต้องถือว่าระยะเวลาอย่างช้าที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องดำเนินการเพื่อรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการเป็นระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือร้องขอถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ความเสียหายของผู้ฟ้องคดีจึงเกิดขึ้นนับถัดจากวันดังกล่าวจนถึงวันฟ้องคดี

๑.๕ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลอื่น ๆ

➢ กรณีการออกกฎหมายลำดับรองของหน่วยงานของรัฐ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๑๖๕/๒๕๖๒)

- กฎหมายที่เกี่ยวข้อง : ๑. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๑๘ (๒) และมาตรา ๒๓ วรรคสอง)
๒. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง)
๓. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยสภาคณาจารย์ และข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๖ (ข้อ ๖ (๑))

^๖ พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

มาตรา ๕ หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้

การออกกฎ ระเบียบ ประกาศ และข้อบังคับของมหาวิทยาลัยราชภัฏเกี่ยวกับตำแหน่งของประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการ ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา นอกจากจะต้องไม่ขัดแย้งกับพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ยังจะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ อีกด้วย เมื่อความในข้อ ๗ วรรคสอง (๘) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยสภาคณาจารย์และข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๖ เฉพาะส่วนที่กำหนดให้ประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการพ้นจากตำแหน่งเมื่อถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ออกโดยขัดกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งมีเจตนารมณ์ที่จะคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหากรณีที่ถูกล่าม اتهامว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และอยู่ในระหว่างการสอบสวน ข้อบังคับดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการ แต่สภามหาวิทยาลัยราชภัฏ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ยังไม่มีมติแต่งตั้งเนื่องจากต้องวินิจฉัยว่าผู้ที่ได้รับเลือกตั้งมีคุณสมบัติครบถ้วนหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีมีเจตนาประวิงเวลาให้ล่าช้าเพื่อกีดกันไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเข้าทำหน้าที่ดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบจากการออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยสภาคณาจารย์และข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๗ วรรคสอง (๘) ที่กำหนดให้ประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการพ้นจากตำแหน่งเมื่อถูกลงโทษทางวินัยหรือทางจรรยาบรรณ หรืออยู่ระหว่างถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้ฟ้องคดีอยู่ระหว่างถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการออกข้อบังคับดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยสภาคณาจารย์และข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๖ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจออกกฎ ระเบียบ ประกาศ และข้อบังคับของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการกำหนดองค์ประกอบ จำนวน คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และวิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการ ตามมาตรา ๑๘ (๒)^๗ ประกอบกับมาตรา ๒๓ วรรคสอง^๘

^{๗-๘} พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๑๘ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และโดยเฉพาะให้มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๒) ออกกฎ ระเบียบ ประกาศและข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และอาจมอบให้ส่วนราชการใดในมหาวิทยาลัยเป็นผู้ออกกฎ ระเบียบ ประกาศและข้อบังคับสำหรับส่วนราชการหรือหน่วยงานนั้นเป็นเรื่อง ๆ ก็ได้

๑.ล๑

๑.ล๑

มาตรา ๒๓

๑.ล๑

๑.ล๑

องค์ประกอบ จำนวน คุณสมบัติ หลักเกณฑ์และวิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของประธานสภาและกรรมการสภาตามวรรคหนึ่ง ตลอดจนการประชุมของสภาคณาจารย์และข้าราชการ และการเรียกประชุมคณาจารย์และข้าราชการ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยการออกกฎ ระเบียบ ประกาศ และข้อบังคับของมหาวิทยาลัยในเรื่องดังกล่าว จะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติข้างต้น นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาข้อ ๖ (๑) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยสภาคณาจารย์ และข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๖^๙ ซึ่งกำหนดว่า ผู้ที่จะดำรงตำแหน่งประธานสภาคณาจารย์และกรรมการ สภาคณาจารย์และข้าราชการได้นั้น จะต้องเป็นคณาจารย์ประจำหรือข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ เต็มเวลาในมหาวิทยาลัยและไม่เป็นผู้ที่อยู่ระหว่างลาศึกษาต่อ กรณีจึงเห็นว่าผู้ที่ดำรงตำแหน่ง ประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการได้นั้น จะต้องเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบัน อุดมศึกษา เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นกฎหมายที่ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้น การออกกฎ ระเบียบ ประกาศและข้อบังคับของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับตำแหน่งของประธานและกรรมการสภาคณาจารย์ และข้าราชการ ก็จะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบัน อุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ด้วย เมื่อมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติไว้ว่า ในระหว่างการสอบสวนจะนำเหตุแห่งการถูกสอบสวนมาเป็นข้ออ้างในการดำเนินการใดให้กระทบ ต่อสิทธิของผู้ถูกสอบสวนไม่ได้ ซึ่งบทบัญญัตินี้มีเจตนารมณ์ที่จะคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหา กรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและอยู่ในระหว่างการสอบสวน ทั้งนี้ เพื่อให้ไม่ หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการใดที่เป็นการกระทบต่อสิทธิของผู้ถูกกล่าวหา เพราะการสอบสวนทางวินัยกรณีข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น เป็นเพียง ขั้นตอนของการดำเนินการทางวินัยเท่านั้น โดยให้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงในเรื่องที่มีการกล่าวหา เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร โดยข้าราชการ ที่อยู่ระหว่างถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงยังมีใช้ผู้กระทำผิดวินัย แต่ความในข้อ ๗ วรรคสอง (๘) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยสภาคณาจารย์และข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้กำหนดให้ประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการ พ้นจากตำแหน่งเมื่ออยู่ระหว่าง ถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง อันเป็นการนำเหตุแห่งการถูกสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง มาเป็นข้ออ้างให้ประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการต้องพ้นจากตำแหน่ง ซึ่งกระทบ

^๙ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยสภาคณาจารย์และข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๖

ข้อ ๖ กำหนดว่า ผู้ดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการ ต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นคณาจารย์ประจำ หรือข้าราชการ ที่ปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาในมหาวิทยาลัยและไม่เป็นผู้ที่อยู่ ระหว่างศึกษาต่อ

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๐} พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๕๐ ในระหว่างการสอบสวน จะนำเหตุแห่งการถูกสอบสวนมาเป็นข้ออ้างในการดำเนินการใด ให้กระทบต่อสิทธิของผู้ถูกสอบสวนไม่ได้ เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาจะสั่งพักราชการ หรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบสวน

ฯลฯ

ฯลฯ

ต่อสิทธิของประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการที่อยู่ระหว่างถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง กรณีจึงเห็นได้ว่า ข้อบังคับดังกล่าวมีเนื้อหาที่ขัดหรือแย้งกับมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งนี้ บทบัญญัติมาตราดังกล่าวไม่ได้ระบุว่า “สิทธิ” หมายความว่าถึงเฉพาะสิทธิในการได้รับเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือสิทธิในการพิจารณาความดีความชอบเท่านั้น กรณีจึงไม่อาจแปลความไปในทางจำกัดสิทธิได้ ดังนั้น ความในข้อ ๗ วรรคสอง (๘) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยสภาคณาจารย์และข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๖ เฉพาะส่วนที่กำหนดให้ประธานและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการพ้นจากตำแหน่งเมื่อถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๒. คดีปกครองเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

๒.๑ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

๑) กรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงโดยขัดกับหลักความเป็นกลาง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๘๗/๒๕๕๖)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง : พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ (มาตรา ๕ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๘)

การดำเนินการทางวินัยและการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง เป็นการพิจารณาทางปกครอง บุคคลที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการพิจารณาทางปกครอง จะต้องมีความเป็นกลาง การที่กรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งมีส่วนร่วมในการวางแผนเพื่อหาพยานหลักฐานในการสนับสนุนข้อกล่าวหา มาร่วมเป็นกรรมการสอบสวนทางวินัย ถือว่ามีสภาพร้ายแรงและขาดความเป็นกลางในการพิจารณาทางปกครองกรณีดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชี ปฏิบัติหน้าที่ในการอนุมัติและจ่ายเงินให้แก่ผู้ประกันตนหรือผู้มีสิทธิรับเงิน ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ว่าราชการจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำสั่งของนายกรัฐมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๙ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กรณีจึงใจจ่ายเงินให้แก่ผู้ประกันตนและผู้มีสิทธิไม่ครบถ้วนและนำเงินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ทำให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อมีกรณีร้องเรียนผู้ฟ้องคดีผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งแต่งตั้งนาง ส. และนางสาว พ. และกรรมการอื่นอีกหนึ่งคน ทำการสอบสวนข้อเท็จจริง และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งบุคคลทั้งสองเป็นคณะกรรมการในชั้นสอบสวนทางวินัยด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาตามคำให้การของนางสาว น. ผู้บังคับบัญชาผู้ฟ้องคดี

และคำชี้แจงของนาง ส. และนางสาว พ. ในชั้นสอบสวนทางวินัยแล้วเห็นได้ว่า กรรมการทั้งสองคนที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้านมีส่วนมาตั้งแต่ต้นในการวางแผนเพื่อหาพยานหลักฐาน จึงถือได้ว่ากรรมการสองคนมีส่วนได้เสียโดยตรง และมีสภาพร้ายแรงตามมาตรา ๑๖^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีใช้กรณีที่เป็นเรื่องด่วน หรือกรณีที่หากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะ หรือสิทธิของบุคคลจะเสียหายโดยมิอาจแก้ไขได้ หรือเป็นกรณีที่ไม่ได้มีเจ้าหน้าที่อื่นทำแทนได้ตามมาตรา ๑๘^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเมื่อคำสั่งลงโทษทางวินัยเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน การดำเนินการทางวินัยและการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงเป็นการพิจารณาทางปกครอง บุคคลที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการพิจารณาทางปกครองจะต้องมีความเป็นกลางตามนัยมาตรา ๑๓^{๑๔} แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น และหากผู้นั้นไม่มีความเป็นกลางจะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ การที่นาง ส. และนางสาว พ. ซึ่งเคยเป็นกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและมีส่วนร่วมในการวางแผนเพื่อหาพยานหลักฐานในการสนับสนุนข้อกล่าวหา จึงเป็นผู้รู้ถึงเหตุการณ์ในขณะกระทำตามเรื่องที่กำลังกล่าวหาซึ่งถือว่ามีสภาพร้ายแรงและขาดความเป็นกลาง

^{๑๑-๑๔} พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า

(๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล ในอันที่จะก่อให้เกิดเปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวัง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ (๒) การอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๑๓ เจ้าหน้าที่ที่ตั้งต่อไปนี้จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้

- (๑) เป็นคู่กรณีเอง
- (๒) เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของคู่กรณี
- (๓) เป็นญาติของคู่กรณี คือ เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้อง หรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายในสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางแต่งงานนับได้เพียงสองชั้น
- (๔) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนหรือตัวแทนของคู่กรณี
- (๕) เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกหนี้ หรือเป็นนายจ้างของคู่กรณี
- (๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๖ ในกรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓ เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือกรรมการผู้นั้นจะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๑๘ บทบัญญัติมาตรา ๑๓ ถึงมาตรา ๑๖ ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน หากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิของบุคคลจะเสียหาย โดยไม่มีทางแก้ไขได้ หรือไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนผู้นั้นได้

มาร่วมเป็นกรรมการสอบสวนทางวินัยด้วย จึงเป็นการดำเนินการทางวินัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และกระบวนการสอบสวนทางวินัยถือเป็นขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญของกระบวนการพิจารณาทางปกครองก่อนการออกคำสั่งลงโทษทางวินัย การที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยซึ่งมีจำนวน ๔ คน แต่มีคณะกรรมการที่มีส่วนได้เสียร่วมพิจารณาอยู่ด้วยถึงสองคน ย่อมเป็นที่คาดเดาได้ว่าผลการสอบสวนทางวินัยจะไม่แตกต่างไปจากผลการสอบสวนข้อเท็จจริง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีโดยมีคณะกรรมการที่ขาดคุณสมบัติในเรื่องความเป็นกลาง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะไม่มีอำนาจ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำข้อเท็จจริงที่ได้จากการดำเนินการทางวินัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมารับฟังพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี จึงเป็นเหตุให้คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีผลทำให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาทางปกครองใหม่ให้ถูกต้องตามกฎหมาย

๒) กรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงโดยนำกฎหมายอื่นมาใช้บังคับโดยอนุโลม (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๘/๒๕๔๗)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง : กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา (ข้อ ๓)

การนำกฎหมายอื่นมาใช้บังคับโดยอนุโลมในทางกฎหมาย หมายความว่า การนำหลักการและรายละเอียดของกฎหมายอื่นมาใช้บังคับเพื่อให้การดำเนินการตามกฎหมายที่กำหนดให้มีการอนุโลมกฎหมายอื่นมาใช้บังคับบรรลุผล แต่ทั้งนี้ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับเจตนารมณ์และหลักการของกฎหมายที่กำหนดให้มีการอนุโลมนั้น

ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงเพื่อดำเนินการสอบสวนการกระทำผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ระดับ ๑๑ โดยแต่งตั้งให้ปลัดกระทรวงกลาโหมเป็นประธานกรรมการสอบสวนฯ ต่อมา ในระหว่างการสอบสวน ประธานกรรมการสอบสวนฯ ได้เกษียณอายุราชการ จึงมีการแต่งตั้งปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเป็นประธานกรรมการสอบสวนฯ แทน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า การใดมิได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับโดยอนุโลม ฉะนั้น เมื่อระเบียบดังกล่าวกำหนดหลักเกณฑ์การสอบสวนทางวินัยข้าราชการสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินตั้งแต่ระดับรองผู้ว่าการฯ หรือเทียบเท่าขึ้นไป โดยให้ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ซึ่งอาจแต่งตั้งกรรมการตรวจเงินแผ่นดินคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสอบสวนฯ ได้

แต่ไม่บังคับว่าต้องแต่งตั้งประธานกรรมการฯ จากกรรมการตรวจเงินแผ่นดินแผ่นดินเท่านั้น ส่วนหลักเกณฑ์อย่างอื่นเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ มิได้กำหนดไว้ด้วย ดังนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวน พิจารณา มาใช้บังคับโดยอนุโลม ซึ่งการนำกฎหมายอื่นมาใช้บังคับโดยอนุโลมนั้น ในทางกฎหมาย หมายความว่า เป็นการนำหลักการและรายละเอียดของกฎหมายอื่นมาใช้บังคับเพื่อให้การดำเนินการ ตามกฎหมายที่กำหนดให้มีการอนุโลมกฎหมายอื่นมาใช้บังคับนั้นบรรลุผล แต่ทั้งนี้ต้องไม่ขัดหรือแย้ง กับเจตนารมณ์และหลักการของกฎหมายที่กำหนดให้มีการอนุโลมนั้น ในกรณีนี้ การแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงกว่าตำแหน่ง รองผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน จึงต้องนำหลักเกณฑ์ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ เท่าที่ สามารถใช้ได้มาใช้ทั้งหมด โดยเฉพาะในส่วนของรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนและคุณสมบัติ ของคณะกรรมการสอบสวนฯ ซึ่งถือเป็นสาระสำคัญของการออกคำสั่ง ดังนั้น เมื่อประธานกรรมการ ตรวจเงินแผ่นดินมิได้แต่งตั้งกรรมการตรวจเงินแผ่นดินคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสอบสวนฯ จึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ จากข้าราชการฝ่ายพลเรือนตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว การที่มีคำสั่งแต่งตั้งให้ปลัดกระทรวงกลาโหมซึ่งเป็นข้าราชการทหารเป็นประธาน กรรมการสอบสวนฯ จึงเป็นการออกคำสั่งที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินฯ ข้างต้น ประกอบกับข้อ ๓^{๑๕} ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ แม้ต่อมาจะมีคำสั่งแต่งตั้งให้ ปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมซึ่งเป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือนเป็นประธานกรรมการ สอบสวนฯ แทนก็ตาม แต่ก็เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งเดิมโดยแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อเนื่อง จากประธานกรรมการสอบสวนฯ คนก่อนที่เกษียณอายุราชการ มิใช่เป็นการแต่งตั้งแทนตั้งแต่แรก อันเนื่องจากประธานกรรมการสอบสวนฯ เดิมขาดคุณสมบัติที่มีใช้ข้าราชการฝ่ายพลเรือน คำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลพิพากษาให้เพิกถอน คำสั่งดังกล่าว

^{๑๕} กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

ข้อ ๓ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้แต่งตั้งจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนจำนวนอย่างน้อย สามคน ประกอบด้วยประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีกสองคนโดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

ในกรณีจำเป็นจะให้มีผู้ช่วยเลขานุการ ซึ่งเป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือนด้วยก็ได้ และให้นำข้อ ๘ ข้อ ๙ ข้อ ๑๐ ข้อ ๒๐ และข้อ ๒๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

คณะกรรมการสอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัยอย่างน้อยหนึ่งคน

เมื่อมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แม้ภายหลังประธานกรรมการจะดำรงตำแหน่งระดับ ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา ก็ไม่กระทบถึงการที่ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ

๒.๒ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการรับฟังคู่กรณี

➢ กรณีดำเนินการรับฟังคู่กรณีเพิ่มเติมในภายหลังให้สมบูรณ์ก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๘/๒๕๕๐)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง : ๑. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ (มาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓))

๒. กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ (ข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง (๑) และข้อ ๑๗)

๓. กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา (ข้อ ๑๔ และข้อ ๑๕)

การออกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการ หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ รวมทั้งให้โอกาสชี้แจงแสดงพยานหลักฐานของตน อันเป็นการรับฟังคู่กรณีที่จำเป็นต้องกระทำให้สมบูรณ์ แต่หากปรากฏในภายหลังว่าการรับฟังคู่กรณียังดำเนินการไม่สมบูรณ์ หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐขอที่จะดำเนินการรับฟังคู่กรณีเพิ่มเติมในภายหลังให้สมบูรณ์ได้ แต่จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จก่อนที่จะมีการวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีซึ่งรับราชการตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ ๓ สำนักงานอัยการจังหวัด พังงา อัยการสูงสุด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) มีคำสั่งไล่อัยการออกจากราชการตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีที่มีการกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินและทรัพย์สินจากประชาชนผู้มาติดต่องานและจากเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มาส่งสำนวนคดี ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เพราะไม่ได้ระบุว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากผู้ใด เรื่องอะไร และในวันเวลาใด จึงส่งสำนวนการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม พร้อมทั้งให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบด้วย ต่อมา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว ได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริงซึ่งเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่อัยการออกจากราชการเป็นการสมควรแล้ว

จึงมีมติยกอุทธรณ์ แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอน อันเป็นสาระสำคัญตามกฎหมาย ซึ่งจะต้องมีการยกเลิกคำสั่งเดิมและดำเนินการใหม่ให้ถูกต้อง แล้วจึงออกคำสั่งใหม่ จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และมีมติให้ส่งสำนวนการสอบสวนคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้อง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมทั้งได้ปฏิบัติตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๔^{๑๖} และข้อ ๑๕^{๑๗} ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) โดยดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยระบุวันเวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากผู้ใด เรื่องอะไร ในเวลาใด รวมทั้งให้อีกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาแล้ว หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดจริง จึงมีมติยกอุทธรณ์ ซึ่งการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวเป็นไปโดยถูกต้องตามข้อ ๑๓

^{๑๖-๑๗} กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

ข้อ ๑๔ เมื่อได้พิจารณาเรื่องที่กล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวนตามข้อ ๖ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหาามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่กล่าวหาให้ทราบให้ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ในการนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหาามีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๕

ข้อ ๑๕ เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๑๔ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามมาตราใด หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา ๑๑๕ หรือไม่ อย่างไร แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหาามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาโดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดกรณีใดตามมาตราใด หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา ๑๑๕ อย่างไร และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้

วรรคหนึ่ง (๑)^{๑๘} ประกอบกับข้อ ๑๗^{๑๙} ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์แล้ว ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย โดยเป็นคำสั่งที่สมบูรณ์ตามนัยมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓) และวรรคสาม^{๒๐} แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งบัญญัติให้กรณีที่การรับฟังคู่กรณีที่เป็นต้องกระทำดำเนินการโดยไม่สมบูรณ์ หากต่อมามีการรับฟังให้สมบูรณ์ในภายหลังก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ ก็ไม่เป็นเหตุให้คำสั่งนั้นไม่สมบูรณ์ ศาลพิพากษายกฟ้อง

๒.๓ แนวทางการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการพิจารณาฐานความผิดวินัย

➢ กรณีการพิจารณาพฤติการณ์ของข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๖๔/๒๕๕๐)

- กฎหมายที่เกี่ยวข้อง : ๑. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๑)
๒. ข้อบังคับ ก.พ. ว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๗ (ข้อ ๒)
๓. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖

^{๑๘-๑๙} กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์

ข้อ ๑๓ เมื่อ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวงได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒๕ (๑) (๒) หรือ (๓) แล้ว

(๑) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว ให้มีมติยกอุทธรณ์

ฯลฯ

ฯลฯ

ข้อ ๑๗ การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ในกรณีที่อุทธรณ์ต่อ ก.พ. ตามมาตรา ๑๒๕ (๔) และมาตรา ๑๒๖ ให้นำข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม และข้อ ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

^{๒๐} พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

มาตรา ๔๑ คำสั่งทางปกครองที่ออกโดยการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ไม่เป็นเหตุให้คำสั่งทางปกครองนั้นไม่สมบูรณ์

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) การรับฟังคู่กรณีที่จำเป็นต้องกระทำได้ดำเนินการมาโดยไม่สมบูรณ์ ถ้าได้มีการรับฟังให้สมบูรณ์ในภายหลัง

ฯลฯ

ฯลฯ

กรณีตาม (๒) (๓) และ (๔) จะต้องกระทำก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ตามส่วนที่ ๕ ของหมวดนี้ หรือตามกฎหมายเฉพาะว่าด้วยการนั้น หรือถ้าเป็นกรณีที่ไม่ต้องมีการอุทธรณ์ดังกล่าวก็ต้องก่อนมีการนำคำสั่งทางปกครองไปสู่การพิจารณาของผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยความถูกต้องของคำสั่งทางปกครองนั้น

ข้าราชการย่อมมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งการในเรื่องของทางราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย แม้ว่าเรื่องที่สั่งการดังกล่าวจะไม่ใช่งานที่ราชการตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการที่ข้าราชการผู้ได้รับคำสั่งมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามตำแหน่งงานที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งก็ตาม การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาข้างต้นโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรย่อมเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ หากการละเว้นหน้าที่ดังกล่าวกระทำไปเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ ย่อมเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้นำเงินไปชำระค่าโทรศัพท์ของสำนักงาน แต่ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินดังกล่าวไปใช้จ่ายส่วนตัวโดยไม่สามารถหาเงินมาใช้คืนได้ เลขาธิการสำนักงานดังกล่าว (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจหน้าที่ราชการเกี่ยวกับการเงินโดยตรง การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตนเอง แต่เป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ อันเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการและจรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือนตามมาตรา ๙๑^{๒๑} แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อ ๒^{๒๒} ของข้อบังคับ ก.พ. ว่าด้วยจรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงเสนอให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามที่คณะกรรมการฯ เสนอ แต่ อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) พิจารณาเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาทุจริตเงินค่าโทรศัพท์และไม่มีเจตนาที่จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้นำเงินไปชำระค่าโทรศัพท์เป็นเพราะผู้ฟ้องคดีมีปัญหาเกี่ยวกับสามี จึงต้องเดินทางไปส่งสามีที่ต่างจังหวัดและนำเงินค่าโทรศัพท์ไปใช้จ่ายเป็นค่าเดินทาง จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลเพื่อขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินไปชำระค่าโทรศัพท์ของสำนักงาน แม้การชำระค่าโทรศัพท์จะไม่ใช่งานที่ราชการตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามตำแหน่งงานที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งจากสำนักงานก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีก็มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายเนื่องจากการสั่งการในเรื่องของทางราชการที่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีนำเงินค่าโทรศัพท์

^{๒๑} พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๙๑ ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการและจรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือนตามข้อบังคับที่ ก.พ. กำหนด

^{๒๒} ข้อบังคับ ก.พ. ว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๗

ข้อ ๒ ข้าราชการพลเรือนพึงใช้วิชาชีพในการปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ และไม่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ในกรณีที่วิชาชีพใดมีจรรยาวิชาชีพกำหนดไว้ ก็พึงปฏิบัติตามจรรยาวิชาชีพนั้นด้วย

ของสำนักงานไปใช้จ่ายเป็นค่าเหมารถขนของและไปส่งสามีที่ต่างจังหวัดซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัว จึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม^{๒๓} แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยความผิดดังกล่าวคณะกรรมการมีมติกำหนดแนวทางการลงโทษตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ให้ไล่ออกจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากให้ลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษายกฟ้อง

^{๒๓} พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๘๒ ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

คณะผู้จัดทำ

ประธานคณะผู้จัดทำ

นายชาญชัย แสงศักดิ์ ประธานศาลปกครองสูงสุด

คณะผู้จัดทำ

นายวิชณุ	วรัญญู	รองประธานศาลปกครองสูงสุด
นางสมฤดี	ธัญญศิริ	เลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง
นายเจตน์	สถาพรศิลป์	ที่ปรึกษาสำนักงานศาลปกครอง
นายวิริยะ	วัฒน์สุชาติ	ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
นางสาวธันว์รัตน์	ธนพิทักษ์	รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการกลุ่มวิเคราะห์งานคดีปกครอง ๑
นายไชยรัตน์	แขวงโสภะ	รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการกลุ่มวิเคราะห์งานคดีปกครอง ๒
นางสาวอุมาภรณ์	สุนทรนนท์	พนักงานคดีปกครองชำนาญการพิเศษ
นางปราณี	อิทธิวิริยกุล	เจ้าหน้าที่ศาลปกครองชำนาญการพิเศษ
นางสาววรรณวรรณ	ชลินทร์วัฒน์	พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
นายชวิศ	เหล่าปิยสกุล	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นางสาววิภาวี	อู่ถาวร	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นางสาวนุศณา	แก้วมา	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นางสาวมยุรฉัตร	วุฒิยาน	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นางสาวปณณธร	เพ็ญศิริพันธ์	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นางสาวพิศารยา	เลิศรัฐการ	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นายศาสตรา	วงศ์วิทย์	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ

